

13. Лушагіна Т.В. Поняття «грумада» у вітчизняних концепціях державотворення кінця XIX – початку XX ст. Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Серія «Політологія». 2010. Т. 131. Вип. 118. С. 35–38.
14. Франко І. Що таке громада і чим вона повинна бути? : у 50 т. Т. 44. Кн. 2. К. : Наук. Думка. 985 с.
15. Тимечко І. Узагальнення підходів щодо сутності територіальної громади України. URL: <http://www.msu.edu.ua/vist/wp-content/uploads/2017/05/1-7-1-2017-27.pdf>.
16. Гураль П.Ф. Територіальна громада в Україні: історико-правове дослідження: автореф. дис. ... д-ра юрид. Наук № Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. Л., 2009. 40 с.

АВТОНОМИЯ ТЕРРИТОРИАЛЬНОЙ ОБЩИНЫ – ЗАЛОГ РЕШЕНИЯ «МЕСТНЫХ ВОПРОСОВ» В ОБЕСПЕЧЕНИИ МЕСТНОГО И ОБЩЕСТВЕННОГО РАЗВИТИЯ

Аннотация. В статье акцентировано внимание на вопросах способной территориальной общины, которая может стать основой и прочным фундаментом для формирования государства, способствовать решению всех местных проблем и интересов граждан, выступить локомотивом в системе жизнеобеспечения не только отдельного человека, но и общества в целом. Доказано, что способная территориальная община играет большую роль в обеспечении ее демократического развития, формировании гражданского общества, поскольку все свои общественные потребности каждый гражданин Украины удовлетворяет на уровне того населенного пункта, в котором проживает. Учитывая прогрессивный характер модели местного самоуправления, закрепленной Конституцией Украины, необходимо реформирование организационных, нормативно-регулятивных, материально-технических, бюджетно-финансовых и других основ местного самоуправления для обеспечения автономии в формировании дееспособных территориальных общин и оптимального функционирования местного самоуправления в Украине.

Ключевые слова: территориальная община, децентрализация, местные вопросы, местное развитие, социальное развитие, местные общины.

AUTONOMY OF TERRITORIAL COMMUNITIES – SETTING UP OF “LOCAL QUESTIONS” ON LOCAL AND SOCIAL DEVELOPMENT

Summary. The article focuses on the issue of a capable territorial community, which can become the basis and solid foundation for the formation of the state, will contribute to solving all their problems and interests of citizens, the locomotive in the system of life support of not only an individual but also society as a whole. It is proved that a capable territorial community plays an important role in ensuring its democratic development and the formation of a civil society, since all its social needs every citizen of Ukraine satisfies the level of the locality in which he lives. Taking into account the progressive nature of the model of local self-government, enshrined in the Constitution of Ukraine, we consider it necessary to reform the organizational, normative-regulatory, material and technical, budget-financial and other foundations of local self-government, which will contribute to ensuring autonomy in the formation of effective territorial communities and the optimal functioning of local self-government in Ukraine.

Key words: territorial community, decentralization, local issues, local development, social development, local communities.

УДК 657

Кемарська Л. Г.
*кандидат економічних наук,
доцент, доцент кафедри фінансів та обліку
Дніпровського державного технічного університету*

Kemarska L. G.
*Ph.D, Associate Professor
Associate professor of Finance and Account Department
Dniprovsky State Technical University*

ПРОБЛЕМИ МЕТОДОЛОГІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ

Анотація. У статті виділено проблеми методології бухгалтерського обліку доходів і витрат суб'єктів державного сектору. Проведено критичний аналіз понять «доходи», «витрати» та «видатки» згідно з національними, міжнародними стандартами та бюджетним законодавством. Проаналізовано їх класифікацію для облікового відображення різних господарських операцій суб'єктів державного сектору.

Ключові слова: доходи, витрати, видатки, суб'єкт державного сектору, положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі.

Вступ та постановка проблеми. Бухгалтерський облік суб'єктів державного сектору має багато особливостей, пов'язаних із фінансуванням їхньої діяльності та

витрачанням виділених коштів для виконання покладених на них функцій. Особливими об'єктами бухгалтерського обліку є доходи, видатки, витрати та фінансові резуль-

тати виконання кошторису. Важливим в умовах реформування бухгалтерського обліку в державному секторі стає визначення понять «витрати» та «видатки», оскільки ідентифікація та розмежування цих понять тривалий час залишаються темою багатьох дискусій. Розроблення класифікації витрат потребує ретельного вивчення практичної діяльності конкретної установи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам методології бухгалтерського обліку суб'єктів державного сектору під час переходу на національні стандарти бухгалтерського обліку останні роки присвячено багато праць вітчизняних науковців. Значна частина досліджень спрямована на розкриття особливостей переходу на метод нарахування в обліку, на заміну плану рахунків та схем обліку господарських операцій. Важливий внесок у дослідження проблем бухгалтерського обліку в державному секторі зробили С. Гринецька, Т. Косова, Л. Ловінська, О. Новікова, С. Свірко, Н. Хорунжак та багато інших. Але попри численні дослідження проблем переходу обліку в державному секторі на національні стандарти значна кількість питань залишається недостатньо розкритою. Зокрема, потребують уточнення поняття доходів, витрат, видатків. Не вирішеними до кінця залишаються питання класифікації доходів та витрат суб'єктів державного сектору.

Метою даної роботи є аналіз понять «доходи», «витрати» та «видатки», їх класифікація згідно з національними, міжнародними стандартами та бюджетним законодавством, розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення інформаційних моделей обліку суб'єктів державного сектору.

Результати дослідження.

Доходи бюджетних установ – це надходження грошових коштів, отримуваних установами за рахунок держав-

них коштів, для виконання кошторису доходів і видатків. Залежно від джерел утворення доходів їх поділяють на два види: доходи загального фонду та доходи спеціального фонду. Бюджетні установи покривають витрати (видатки) за рахунок бюджетних асигнувань (доходів загального фонду) та надходження позабюджетних коштів (доходів спеціального фонду).

Облік доходів суб'єктів державного сектору регламентують нормативні документи: НП(С)БОДС 124 «Доходи» [1]; МСБОДС 9 «Дохід від операцій обміну» [2]; МСБОДС 23 «Дохід від необмінних операцій» [2]; Бюджетний кодекс [3].

Термінологія та класифікація доходів у стандартах бухгалтерського обліку в державному секторі та Бюджетному кодексі різняться.

Згідно з НП(С)БОДС 101 «Подання фінансової звітності» [1], доходи – збільшення економічних вигід у вигляді надходження активів або зменшення зобов'язань, які призводять до зростання власного капіталу (за винятком зростання капіталу за рахунок внесків власника). Розрізняють доходи від обмінних та необмінних операцій. Необмінна операція не передбачає передачі активів, послуг (робіт) в обмін на отриманий дохід або активи, але може передбачати виконання певних умов. Обмінна операція – це господарська операція з продажу/придбання активів в обмін на грошові кошти, послуги (роботи), інші активи або погашення зобов'язань.

Класифікація доходів за видами операцій згідно з НП(С)БОДС 124 «Доходи» наведена в табл. 1 та застосовується в обліку для розмежування доходів за видами діяльності, складання Звіту про фінансові результати та Звіту про рух грошових коштів.

У МСБОДС 9 «Дохід від операцій обміну» та МСБОДС 23 «Дохід від необмінних операцій» дається таке визначення

Таблиця 1

Види доходу та особливості його визнання за НП(С)БОДС 124

Вид доходу	Особливості визнання доходу
1. Дохід від обмінних операцій	Визнається, якщо існує ймовірність надходження економічних вигід або потенціалу корисності, пов'язаних з обмінною операцією.
1.1. Бюджетне асигнування	Під час визнання понесених витрат, пов'язаних із виконанням суб'єктом державного сектору своїх повноважень, або отриманні активу.
1.2. Доходи від надання послуг (плата за послуги, надходження від додаткової діяльності)	Визнається виходячи зі ступеня завершеності операції з надання послуг (виконання робіт) на дату балансу або дату передачі ризиків, пов'язаних із використанням активу.
1.3. Доходи від продажу (нерухомого майна та операції з капіталом)	Визнається під час передачі ризиків, пов'язаних із використанням активу.
1.4. Доходи від відсотків, роялті, дивідендів	Відсотки визнаються у тому звітному періоді, до якого вони належать, виходячи з бази їх нарахування та строку користування відповідними активами; роялті визнаються за принципом нарахування згідно з економічним змістом відповідної угоди; дивіденди визнаються у періоді прийняття рішення про їх виплату.
1.5. Інші доходи від обмінних операцій (від курсових різниць)	Визнаються на дату балансу та дату операції.
2. Доходи від необмінних операцій	Ресурс, отриманий унаслідок необмінної операції, крім послуг у натуральній формі, визнається активом, якщо: існує ймовірність отримання майбутніх економічних вигід, пов'язаних із його використанням, та/або він має потенціал корисності і достовірно можна оцінити його вартість.
2.1. Податкові надходження	Визнається на дату настання податкової події.
2.2. Неподаткові надходження (збори та платежі)	Визнається на дату надходження.
2.3. Трансферти та кошти на цільові заходи	Визнається у міру виконання умов отримання з одночасним зменшенням зобов'язання, зумовленого отриманням ресурсу в сумі понесених витрат, пов'язаних із його виконанням.
2.4. Надходження до державних цільових фондів	---/---
2.5. Зобов'язання, що не підлягають погашенню	Визнаються на момент набуття чинності договору або на момент отримання.

доходів: «Доходи – валове надходження економічних вигід або потенціалу корисності протягом звітного періоду, коли чисті активи/власний капітал зростають у результаті цього надходження, а не в результаті внесків власників». Суми коштів, зібрані представником органу державної влади чи іншої урядової організації, не є економічними вигодами або потенціалом корисності, що надходять до суб'єкта господарювання, і не призводять до збільшення активів чи зменшення зобов'язань, тому їх виключають із доходу.

Невідповідність міжнародній обліковій практиці доходів існує й щодо визнання їх в обліку. Так, визнання доходів передбачає, що фінансування з бюджету визнається доходом у періоді отримання. За операціями господарського характеру дохід визнається як валове надходження економічних вигід або потенціалу корисності протягом звітного періоду, якщо чисті активи/власний капітал зростають у результаті цього надходження. Класифікація доходів за обмінними та необмінними операціями в національних стандартах відповідає нормам міжнародних стандартів. Своєю чергою, поняття обмінної операції дещо різниться. За міжнародними стандартами для визначення операції як обмінної допускається отримання (або передання) в обмін на активи чи послуги цінностей «приблизно рівної вартості». Національні стандарти такого уточнення не містять, а отже, передбачають отримання (або передачу) грошових коштів, послуг (робіт), інших активів, погашення зобов'язань, відповідно до вартості проданих (придбаних) активів [4; 5]. Отже, у міжнародній практиці МСБОДС 9 «Дохід від операцій обміну» застосовується в організаціях, у яких відбуваються такі обмінні операції: надання послуг; продаж товарів; використання інших активів, які приносять відсотки або дивіденди. МСБОДС 23 «Дохід від необмінних операцій» застосовується в організаціях, у яких дохід нараховується за рахунок необмінних операцій: податки; трансферти; гранти; списання боргів та прийняття зобов'язань; штрафи.

У вітчизняній практиці НП(С)БОДС 124 «Доходи» застосовується в організаціях, на яких доходи нараховуються від обмінних та необмінних операцій, які відбуваються у державному секторі.

У Бюджетному кодексі поняття доходів бюджетних установ не визначено. Натомість регламентуються склад надходжень бюджетних установ та їх класифікація (табл. 2).

Наведена класифікація доходів бюджетних установ (суб'єктів державного сектору) застосовується для визначення джерел покриття витрат, що виникають у процесі господарської діяльності. На рис. 1 наведено схему покриття витрат доходами спецфонду згідно з Бюджетним кодексом.

Стосовно термінології витрат і видатків державного сектору відзначається більша розбіжність і нерегульованість.

Розроблено низку тлумачень поняття «видатки». Стрижневим є визначення Бюджетного кодексу: «Видатки бюджету – кошти, спрямовані на здійснення програм та заходів, передбачених відповідним бюджетом». Поняття «витрати бюджету» Бюджетний кодекс трактує як «видатки бюджету, надання кредитів із бюджету, погашення боргу та розміщення бюджетних коштів на депозитах, придбання цінних паперів».

П.Й. Агамас розуміє під видатками суму коштів, витрачених бюджетними установами в процесі господарської діяльності в межах сум, установлених кошторисом. О.О. Лондаренко наводить твердження, що видатки бюджетних установ є централізованими, оскільки здійснюються за рахунок коштів державного або місцевого бюджету. Вони забезпечують безперервне функціонування держави та є цільовими прямими витратами, що пов'язані з перерозподілом національного доходу. Р.Т. Джога: «Під видатками розуміють державні платежі, які не підлягають поверненню, тобто не створюють і не компенсують фінансових вимог». В.Т. Александров зазначає, що «видатки – один із найважливіших показників

Таблиця 2

Класифікація доходів бюджетних установ згідно з Бюджетним кодексом

Джерело фінансування	Група доходів	Підгрупа доходів	
Доходи загального фонду	-	-	
Доходи спеціального фонду (власні надходження)	1. Надходження від плати за послуги, що надаються бюджетними установами згідно із законодавством	1.1. Плата за послуги, що надаються бюджетними установами згідно з їхньою основною діяльністю	
		1.2. Надходження бюджетних установ від додаткової (господарської) діяльності	
		1.3. Плата за оренду майна бюджетних установ	
		1.4. Надходження бюджетних установ від реалізації в установленому порядку майна (крім нерухомого майна)	
	2. Інші джерела власних надходжень бюджетних установ	2.1. Благодійні внески, гранти та дарунки	
		2.2. Кошти, що отримують бюджетні установи від підприємств, організацій, фізичних осіб та від інших бюджетних установ для виконання цільових заходів	
		2.3. Кошти, що отримують вищі та професійно-технічні навчальні заклади від розміщення на депозитах тимчасово вільних бюджетних коштів, отриманих за надання платних послуг, якщо таким закладам законом надано відповідне право; кошти, що отримують державні і комунальні вищі навчальні заклади, наукові установи та заклади культури як відсотки, нараховані на залишок коштів на поточних рахунках, відкритих у банках державного сектору для розміщення власних надходжень, отриманих як плата за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійні внески та гранти	
		2.4. Кошти, отримані від реалізації майнових прав на фільми, вихідні матеріали фільмів та фільмокопій, створені за бюджетні кошти за державним замовленням або на умовах фінансової підтримки	

фінансово-господарської діяльності бюджетних установ. Вони є основою для визначення результатів виконання кошторису доходів і видатків, його аналізу з метою виявлення внутрішніх резервів» [4; 5].

На протилегу видаткам витрати здійснюються на стадії обміну й мають двосторонній рух, тобто можуть обмінюватися на еквівалент. Також витрати беруть участь у формуванні собівартості продукції чи послуг розпорядників бюджетних коштів. Саме тому витрати виходять за межі бюджетних відносин.

Основоположне визначення витрат покладене в основу МСФЗ та ґрунтується на концепції вибуття: «Витрати – це вибуття або інше використання активів чи утворення кредиторської заборгованості (або поєднання того й іншого) у результаті поставки або виробництва товарів, надання послуг або виконання інших видів діяльності підприємства» [6].

В авторських визначеннях витрат бюджетних установ науковці переважно не надають особистого трактування, а використовують поняття, наведене в НП(С) БОДС 101 «Подання фінансової звітності»: витрати – це зменшення економічних вигід у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, які призводять до зменшення власного капіталу (за винятком зменшення капіталу за рахунок його вилучення або розподілення власником). Відповідно до специфіки діяльності бюджетних установ, визначити витрати можна як розмір ресурсів, використаних у процесі господарської діяльності (виконання певних функцій держави, надання послуг та/або виробництво продукції) бюджетною установою.

У дослідженні В.А. Пігош [7] зроблено висновки, що:

– видатки – кошти, спрямовані на здійснення програм та заходів, передбачених відповідним бюджетом;

– витрати – це зменшення грошових коштів чи збільшення кредиторських зобов'язань для отримання та поповнення продуктивних сил суб'єкта господарювання.

На відміну від підприємств бюджетна сфера включає такі ознаки, як безповоротність, безоплатність, цільове фінансування, саме тому для підприємницької діяльності нехарактерне формування видатків. Підприємствам притаманні лише витрати і затрати. Розмежування понять «витрати» та «видатки» у бюджетній сфері пов'язане з їх двоїстим характером та базується на аналізі зміни форм ресурсів, які перетворю-

ються у процесі створення продукту. Отже, витрати визначаються придбанням активів відповідно до цільових програм, а видатки властиві лише суб'єктам державного сектору економіки і характеризуються віднесенням витрат до цільових програм та порівнянням із плановими показниками.

Також одним із невирішених питань є виділення класифікаційних ознак та визначення найважливіших класифікаційних груп відповідно до напрямів обліку витрат у бюджетних установах.

Окремі бюджетні установи здійснюють виробничу діяльність, зокрема виробляють продукцію, виконують науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи, а також надають послуги. Перелічені види діяльності знаходяться відображення в обліку за напрямом обліку витрат. Витрати суб'єктів державного сектору, відповідно до НП(С)БОДС 135 «Витрати», класифікуються за такими групами: витрати за обмінними операціями, витрати за необмінними операціями (табл. 3).

Витрати на виробництво або витрати, пов'язані з наданням послуг, організовують за економічними елементами витрат, а облік і калькуляцію собівартості окремих видів продукції, робіт та послуг – за статтями витрат. Такий вид класифікації визначається економічним змістом витрат та має такі основні елементи: матеріальні витрати, оплата праці, відрахування на соціальні заходи, амортизація, фінансові витрати, інші витрати.

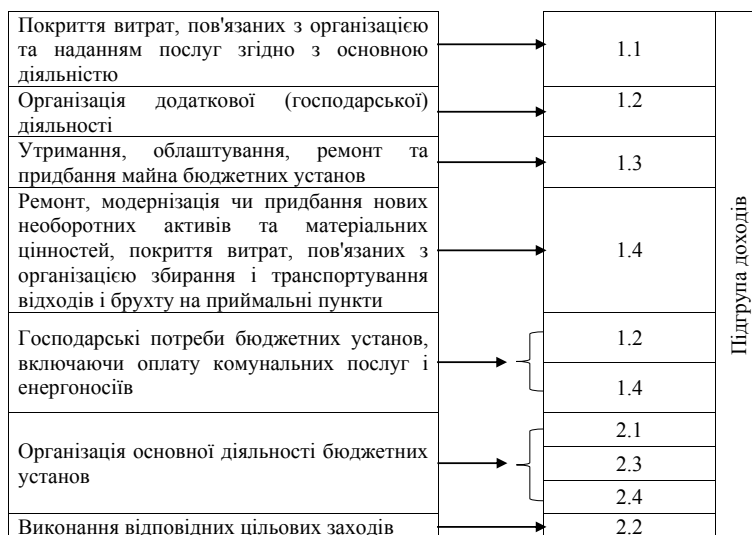

Рис. 1. Покриття витрат власними надходженнями

Таблиця 3

Види витрат за НП(С)БОДС 135

Група витрат	Вид витрат
1. Витрати за обмінними операціями	Оплата праці (заробітна плата, грошове забезпечення)
	Відрахування на соціальні заходи
	Матеріальні витрати (використання предметів, матеріалів, обладнання, інвентарю, медикаментів, продуктів харчування тощо)
	Амортизація
	Фінансові витрати (відсотки за користування кредитами, премія, дисконт за цінними паперами, витрати на обслуговування боргу тощо)
Інші витрати за обмінними операціями (курсові різниці, витрати, пов'язані з реалізацією активів, втрати від зменшення корисності активів тощо)	
2. Витрати за необмінними операціями	2.1 Трансферти (субсидії, гранти, соціальні виплати тощо)
	2.2 Інші витрати за необмінними операціями (витрати, пов'язані з передачею активів, що передають суб'єкти державного сектору суб'єктам господарювання, фізичним особам та іншим суб'єктам державного сектору для виконання цільових заходів, списана дебіторська заборгованість, неповернення депозитів тощо)

Для контролю над складом витрат по місяцях їх виникнення необхідно знати не тільки те, що витрачено в процесі виробництва, а й з якою метою, тобто враховувати витрати по напрямках, відповідно до технологічного процесу. Такий облік дає змогу аналізувати собівартість за її основними складниками та по деяких видах послуг та продукції, встановлювати обсяги витрат окремих структурних підрозділів. Вирішення цих питань здійснюється за рахунок застосування класифікації витрат за статтями калькуляції. Перелік статей калькуляції, їх склад та методи розподілу визначаються відповідно до галузевої належності установи.

Витрати, використовувані для калькулювання, поділяються на групи: витрати за видами; витрати відповідно до способу віднесення вартості на об'єкт (прямі та непрямі); витрати по відношенню до собівартості (витрати, що включаються до собівартості та витрати діяльності); витрати за цільовим спрямуванням (основні та накладні); витрати за видами послуг або продуктів (витрати на послугу або продукт, витрати на групу продуктів) [8].

Витрати, які використовуються для прийняття управлінських рішень і планування, поділяються на групи: витрати календарного періоду (поточні й одноразові); витрати за видами (за економічними елементами); за обсягами (змінні та постійні); за ступенем залежності від прийнятого рішення (вирішальні й такі, що не залежать від прийнятого рішення); за складом витрат (одноразові та комплексні).

Витрати, які використовуються системою контролю та регулювання, поділяються на групи: відповідно до ступеню самостійності установи (регульовані та нерегульовані); відповідно до ступеню доцільності використання

коштів (ефективні та неефективні); відповідно до обґрунтованості проведення (у межах кошторису та відхиленя від планових показників); відповідно до ступеню контрольованості (контрольовані та неkontrolьовані).

У державному секторі доцільно застосовувати такі методи обліку витрат і калькулювання собівартості продукції з визначенням конкретного об'єкта [9; 10]: позамовний (окреме індивідуальне замовлення, окремий контракт (проект) або партія продукції); попередільний (певна сукупність технологічних операцій); попроцесний (період технологічного процесу за відсутності незавершеного виробництва). Склад собівартості продукції регулюється НП(С)БОДС 135 «Витрати». Собівартість реалізованої продукції (робіт, послуг) складається з виробничої собівартості продукції (робіт, послуг), яка була реалізована протягом звітного періоду, нерозподілених постійних загальновиробничих витрат та наднормативних виробничих витрат.

Висновки. Критичний аналіз понять доходів, витрат та видатків суб'єктів державного сектору та наявних класифікацій свідчить у цілому про ідентичність підходів національних та міжнародних стандартів бухгалтерського обліку в державному секторі, а також про суттєві розбіжності і невідповідність положень стандартів та бюджетного законодавства. Основною причиною такої невідповідності є різні цілі класифікації даних об'єктів. Подальшим дослідженням убачається вивчення можливості та шляхів приведення положень бюджетного законодавства у відповідність нормам стандартів бухгалтерського обліку в державному секторі стосовно доходів, витрат та видатків.

Список використаних джерел:

1. Національні положення (стандарти) бухгалтерського обліку в державному секторі. URL: <http://minfin.kmu.gov.ua/control/uk/publisharchive>.
2. Міжнародні положення (стандарти) бухгалтерського обліку в державному секторі. URL: <https://buhgalter911.com/normativnaya-baza/instr-plan-rah/standart-buhgalterskogo-gos>.
3. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/paran211#n211>.
4. Дзюга Р.Т. Бухгалтерський облік у бюджетних установах: навч. посіб. К.: КНЕУ, 2001, 250 с.
5. Александров В.Т. Планування, облік, звітність, контроль у бюджетних установах: навч. посіб. К.: АВТ ЛТД, 2004, 387 с.
6. Глосарій термінів, наведених у МСБОДС. URL: <http://www.minfin.gov.ua>.
7. Пігош В.А. Видатки та витрати бюджетних установ: обліковий аспект. Економічні науки. Серія «Облік і фінанси». 2014. Вип. 11(41). Ч. 2. С. 278–287.
8. Пеліпадченко Р.О. Класифікація видатків та витрат в системі обліку бюджетних установ та організацій. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/7533/1>.
9. Хорунжак Н.М. Облік в управлінні витратами бюджетних установ: монографія. Тернопіль: ТНЕУ, 2016, 237 с.
10. Ловінська Л.Г., Калюга Є.В. Методологічні аспекти обліку собівартості продукції суб'єктів державного сектора. ScienceRise. 2015. № 9(1). С. 24–28.
11. Скрипник М.І. Розвиток бухгалтерського обліку і внутрішнього контролю витрат та калькулювання собівартості продукції. Житомир, 2011, 384 с.

ПРОБЛЕМЫ МЕТОДОЛОГИИ БУХГАЛТЕРСКОГО УЧЕТА СУБЪЕКТОВ ГОСУДАРСТВЕННОГО СЕКТОРА

Аннотация. В статье выделены проблемы методологии бухгалтерского учета доходов и расходов субъектов государственного сектора. Проведен критический анализ понятий «доходы», «расходы» и «затраты» в соответствии с национальными, международными стандартами и бюджетным законодательством. Проанализирована их классификация для учетного отображения различных хозяйственных операций субъектов государственного сектора.

Ключевые слова: доходы, расходы, затраты, субъект государственного сектора, положение бухгалтерского учета в государственном секторе.

THE PROBLEMS OF METHODOLOGY OF ACCOUNTING OF PUBLIC SECTOR ENTITIES

Summary. The problems of methodology of accounting of incomes and expenses of public sector entities are highlighted in the article. A critical analysis of the concepts of incomes, expenses and charges according to national, international standards and budgetary legislation was carried out. Their classification for accounting reflection of different economic operations of public sector entities was analyzed.

Key words: incomes, expenses, charges, public sector entity, Public Sector Accounting Standard.